TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 22. septembrī *

Lieta C-482/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Apvienotā Karaliste) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 12. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 30. novembrī, tiesvedībā

Budějovický Budvar, národní podnik

pret

Anheuser-Busch Inc.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Levits, M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un M. Bergere [*M. Berger*],

* Tiesvedības valoda — angļu.

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 24. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Budějovický Budvar, národní podnik* vārdā — J. Melors [*J. Mellor*] un S. Maliničs [S. Malynicz], *barristers*, kurus pilnvarojis M. Blērs [*M. Blair*], *solicitor*,

— *Anheuser-Busch Inc.* vārdā — B. Gēbels [*B. Goebel*], *Rechtsanwalt*,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvis,

— Čehijas valdības vārdā — M. Smoleks [*M. Smolek*], pārstāvis,

— Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz S. Fjorentino [*S. Fiorentino*], *avvocato dello Stato*,

— Portugāles valdības vārdā — L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*], pārstāvis,

— Slovākijas valdības vārdā — B. Ricjova [*B. Ricziová*], pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā — J. Samnada [*J. Samnadda*], pārstāve,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2011. gada 3. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 9. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp alus darītavu *Budějovický Budvar, národní podnik* (turpmāk tekstā — "*Budvar*"), kas dibināta Českе Budejovices [*České Budějovice*] pilsētā (Čehijas Republika), un alus darītavu *Anheuser-Busch Inc.* (turpmāk tekstā — "*Anheuser-Busch*"), kas atrodas Sentluisā [*Saint Louis*] (ASV), saistībā ar preču zīmi "Budweiser", kuras īpašnieces Apvienotajā Karalistē kopš 2000. gada 19. maija ir abas šīs alus darītavas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 89/104 4. pantā ar nosaukumu "Precīzāki iemesli atteikumam vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz konfliktiem ar agrākām tiesībām" ir paredzēts:

"1. Preču zīmi nereģistrē vai, ja tā ir reģistrēta, pasludina par spēkā neesošu:

a) ja tā ir identiska ar agrāku preču zīmi, un preces vai pakalpojumi, kam preču zīmi piemēro vai reģistrē, ir identiski ar precēm vai pakalpojumiem, kuriem tiek aizsargāta agrākā preču zīme;

[..]

2. "Agrākas preču zīmes" 1. punkta nozīmē ir:

a) šādas preču zīmes ar reģistrācijas pieteikuma datumu, kas ir agrāks nekā reģistrācijas pieteikuma datums attiecīgajai preču zīmei, vajadzības gadījumā ņemot vērā prioritātes, kas prasītas šīm preču zīmēm:

i) Kopienas preču zīmes;

ii) preču zīmes, kas reģistrētas dalībvalstī, vai, Beļģijas, Luksemburgas vai Nīderlandes gadījumā, Beniluksa Preču zīmju birojā;

iii) preču zīmes, kas reģistrētas starptautisko vienošanos ietvaros, kas ir spēkā dalībvalstī;

b) Kopienas preču zīmes, kas saskaņā ar regulu par Kopienas preču zīmēm likumīgi apliecina agrāku izcelsmi pret a) apakšpunkta ii) un iii) punktā minēto preču zīmi, pat ja pēdējā preču zīme ir atteikta [atsaukta] vai zaudējusi spēku;

c) šā punkta a) un b) apakšpunktā minēto preču zīmju pieteikumi saskaņā ar to reģistrāciju;

d) preču zīmes, kas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma dienā vai, vajadzības gadījumā, preču zīmes reģistrācijas pieteikumam prasītās prioritātes dēļ ir plaši pazīstamas dalībvalstī nozīmē, kādā vārdi "plaši pazīstams" ir lietoti Parīzes Konvencijas 6.*bis* pantā.

[..]"

4 Direktīvas 89/104 5. panta ar nosaukumu "Tiesības, ko piešķir preču zīme" 1. punktā ir paredzēts:

"Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot komercdarbībā:

a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;

[..]."

5 Saskaņā ar Direktīvas 89/104 9. pantu ar nosaukumu "Ierobežojumi akcepta rezultātā":

"1. Ja dalībvalstī agrākas preču zīmes īpašnieks, kā norādīts 4. panta 2. punktā, piecu gadu laikā pēc kārtas ir akceptējis vēlākas preču zīmes, kas reģistrēta šajā dalībvalstī, lietošanu, tajā laikā apzinoties šo lietošanu, viņam vairs nav tiesību, pamatojoties uz šo agrāko preču zīmi, ne griezties pēc atzinuma, ka vēlākā preču zīme ir spēkā neesoša, ne iebilst pret vēlākās preču zīmes lietošanu attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kam šī vēlākā preču zīme tikusi lietota, ja vien vēlākās preču zīmes reģistrācija nav lūgta negodprātīgi.

2. Ikviena dalībvalsts var paredzēt, ka šī panta 1. punktu attiecina *mutatis mutandis* uz 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā norādīto agrākas preču zīmes īpašnieku vai uz 4. panta 4. punkta b) vai c) apakšpunktā norādītajām agrākām tiesībām.

3. Šī panta 1. un 2. punktā norādītajos gadījumos vēlāk reģistrētas preču zīmes īpašniekam nav tiesību iebilst pret agrāku tiesību izmantošanu, pat ja šīs tiesības vairs nevar izmantot attiecībā uz vēlāko preču zīmi."

6 Direktīva 89/104 tika atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvu 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.), kas stājās spēkā 2008. gada 28. novembrī. Tomēr, ņemot vērā faktu rašanās laiku, attiecībā uz tiesvedību pamata lietā ir piemērojama Direktīva 89/104.

Valsts tiesiskais regulējums

7 Direktīvas 89/104 noteikumi tika transponēti Apvienotās Karalistes iekšējās tiesībās ar 1994. gada likumu par preču zīmēm (*Trade Marks Act 1994*), kas stājās spēkā 1994. gada 31. oktobrī.

8 Direktīvas 89/104 ieviešanas nolūkā 1994. gada likums par preču zīmēm aizstāja 1938. gada likumu par preču zīmēm (*Trade Marks Act 1938*).

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 Atbilstoši iesniedzējtiesas [lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu] *Budvar* un *Anheuser-Busch* kopš to ienākšanas Apvienotās Karalistes tirgū, proti, 1973. un 1974. gadā, katra pārdod tās ražoto alu, izmantojot vārdisku apzīmējumu "Budweiser" vai vārdu savienojumus, kuros ietverts šis apzīmējums.

10 Tāpat atbilstoši iesniedzējtiesas [lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu], lai gan *Budvar* un *Anheuser-Busch* alus nosaukumi ir identiski, tiem nepiemīt vienas un tās pašas īpašības. To garša, cena un noformējums vienmēr ir bijuši atšķirīgi, un tirgos, kuros līdzās pastāv gan *Budvar*, gan *Anheuser-Busch*, patērētāji skaidri uztver atšķirību, pat ja starp tiem pastāv nelielas pakāpes sajaukšanas iespēja.

11 1976. gada novembrī *Budvar* lūdza reģistrēt vārdu "Bud" kā preču zīmi. *Anheuser-Busch* iebilda pret šādu reģistrāciju.

12 1979. gadā *Anheuser-Busch* cēla tiesā prasību pret *Budvar* sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu, lūdzot aizliegt *Budvar* izmantot vārdu "Budweiser". *Budvar* cēla pretprasību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu, savukārt lūdzot aizliegt *Anheuser-Busch* izmantot vārdu "Budweiser".

13 Gaidot šos tiesvedību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu iznākumu, tika apturēts iebildumu process saistībā ar vārda "Bud" reģistrāciju.

14 1979. gada 11. decembrī *Anheuser-Busch* lūdza reģistrēt vārdu "Budweiser" kā preču zīmi attiecībā uz precēm "alus, gaišais alus un porteris". *Budvar* cēla iebildumus pret šo reģistrācijas pieteikumu.

15 Sākotnējā prasība un pretprasība sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu tika noraidītas pirmajā instancē un apelācijas instancē, jo tiesas, kuras izskatīja lietas, uzskatīja, ka neviena no pusēm nav radījusi maldinošu iespaidu un ka vārdiskajam apzīmējumam "Budweiser" piemīt divkārša reputācija.

16 Vārds "Bud" tika pienācīgi reģistrēts kā preču zīme par labu *Budvar* pēc tam, kad tika noraidīti *Anheuser-Busch* celtie iebildumi.

17 1989. gada 28. jūnijā *Budvar* iesniedza pretpieteikumu par vārda "Budweiser" kā preču zīmes reģistrāciju, un *Anheuser-Busch* cēla iebildumus pret šo pieteikumu.

18 2000. gada februārī *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* noraidīja abus iebildumus pret vārda "Budweiser" reģistrāciju un nolēma, ka gan *Budvar*, gan *Anheuser-Busch* katra var reģistrēt šo vārdu kā preču zīmi. Šī tiesa, piemērojot 1994. gada likumu par preču zīmēm, pamatojās uz 1938. gada likumu par preču zīmēm, kurā bija tieši atļauta identisku vai līdzīgu preču zīmju, kuras var sajaukt, paralēla reģistrācija, ja pastāv vienlaicīga labticīga izmantošana ("honest concurrent use") vai citi īpaši apstākļi.

19 Pēc šī tiesas lēmuma 2000. gada 19. maijā abi lietas dalībnieki tika reģistrēti Apvienotās Karalistes preču zīmju reģistrā kā vārdiskas preču "Budweiser" īpašnieki attiecībā uz precēm "alus, gaišais alus un porteris".

20 No tā izriet, ka *Budvar* Apvienotajā Karalistē ir ieguvusi divas preču zīmju reģistrācijas — vienu attiecībā uz "Bud " (1976. gada novembrī iesniegtais reģistrācijas pieteikums) un otru attiecībā uz "Budweiser" (1989. gada jūnijā iesniegtais reģistrācijas pieteikums). *Anheuser-Busch* ir reģistrētas preču zīmes "Budweiser" (1979. gada decembrī iesniegtais reģistrācijas pieteikums) īpašniece.

21 2005. gada 18. maijā, proti, četrus gadus un 364 dienas pēc preču zīmes "Budweiser" reģistrācijas par labu *Budvar* un *Anheuser-Busch*, šī iepriekš minētā sabiedrība iesniedza Apvienotās Karalistes Preču zīmju birojā pieteikumu par preču zīmes reģistrācijas, kas veikta par labu *Budvar*, atzīšanu par spēkā neesošu.

22 Savā pieteikumā par spēkā neesamības atzīšanu *Anheuser-Busch* apgalvoja, pirmkārt, ka, lai gan preču zīmes "Budweiser" ir reģistrētas par labu abiem attiecīgajiem uzņēmumiem vienā un tajā pašā dienā, preču zīme, kuras īpašniece ir *Anheuser-Busch*, ir agrāka preču zīme Direktīvas 89/104 4. panta 2. punkta izpratnē, ņemot vērā, ka reģistrācijas pieteikums tika iesniegts vēlākā datumā nekā *Budvar* reģistrācijas pieteikums. Otrkārt, tā kā preču zīmes un preces ir identiskas tās pašas direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, *Anheuser-Busch* kā agrākas preču zīmes īpašniecei esot tiesības panākt *Budvar* preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu. Treškārt, nepastāvot ierobežojumi akcepta rezultātā, jo nav beidzies minētās direktīvas 9. panta 1. punktā paredzētais piecu gadu termiņš.

23 Apvienotās Karalistes Preču zīmju birojs apmierināja *Anheuser-Busch* iesniegto pieteikumu par reģistrācijas atzīšanu par spēkā neesošu.

24 2008. gada 19. februārī *High Court of Justice (England & Wales) (Chancery Division)* noraidīja *Budvar* celto prasību attiecībā uz precēm "alus, gaišais alus un porteris".

25 Tā kā *Budvar* iesniedza apelācijas sūdzību par šo lēmumu iesniedzējtiesā, minētā tiesa norāda, ka tai ir šaubas par Direktīvas 89/104 9. panta interpretāciju, konkrēti, attiecībā uz šajā pantā minētajiem jēdzieniem "akcepts" un "laikā". Iesniedzējtiesa uzdod jautājumu arī par to, kā interpretējams šīs pašas direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts. Šajā ziņā tā norāda, ka *Budvar* tiesvedībā šajā tiesā apgalvoja, ka, lai gan ir šķietami absolūta aizsardzība, kas piešķirta agrākai preču zīmei gadījumā, kad vēlāka identiska preču zīme apzīmē identiskas preces, varētu tikt atļauts izņēmums no šīs aizsardzības abu šo preču zīmju vienlaicīgas labticīgas un ilgstošas izmantošanas gadījumā. Šādā gadījumā identisku preču zīmju izmantošana, ko veic katrs lietas dalībnieks, nekaitējot preču izcelsmes garantijai, ko sniedz preču zīme, jo šīs preču zīmes neaptverot viena uzņēmuma preces, bet aptverot viena vai otra uzņēmuma preces.

26 Šādos apstākļos *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Kas ir domāts ar terminu "akcepts" Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta izpratnē, un it īpaši:

a) vai termins "akcepts" ir uzskatāms par Kopienu tiesību jēdzienu vai arī valsts tiesas kompetencē ir piemērot valsts tiesību aktus attiecībā uz akceptu (citstarp attiecībā uz izmantošanas ilgumu vai ilgstošu vienlaicīgu labticīgu izmantošanu)?

b) Ja "akcepts" ir Kopienu tiesību jēdziens, vai var uzskatīt, ka preču zīmes īpašnieks ir akceptējis ilgstošu un labi iedibinājušos identiskas preču zīmes labticīgu izmantošanu, ko veic trešā persona, ja viņš jau ilgi zinājis par šīs preču zīmes izmantošanu, taču nav varējis to novērst?

c) Katrā ziņā, vai ir nepieciešams, lai preču zīmes īpašnieks savu preču zīmi būtu reģistrējis, pirms viņš veic citas i) identiskas vai ii) maldinoši līdzīgas preču zīmes izmantošanas "akceptu?

2) Kurā brīdī "piecu secīgu gadu" laika posms ir uzskatāms par sākušos un, it īpaši, vai tas var sākties (un arī beigties), pirms agrākas preču zīmes īpašnieks ir faktiski reģistrējis savu preču zīmi; un ja tā, tad kādi nosacījumi nepieciešami, lai noteiktu termiņa sākumu?

3) Vai Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir piemērojams tādējādi, ka tas agrākas preču zīmes īpašnieka tiesībām ļauj dominēt pat gadījumā, kad ilgstoši un labticīgi ir vienlaicīgi izmantotas divas identiskas preču zīmes, kas apzīmē identiskas preces, tādā veidā, ka agrākas preču zīmes izcelsme nenozīmē to, ka šī preču zīme apzīmē tikai agrākas preču zīmes īpašnieka preces, bet gan apzīmē tā preces vai otra lietotāja preces?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmā jautājuma a) un b) punktu

27 Ar sava pirmā jautājuma a) un b) punktiem iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai "akcepts" Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta izpratnē ir Savienības tiesību jēdziens un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai var uzskatīt, ka preču zīmes īpašnieks ir akceptējis šīs normas izpratnē savai preču zīmei identiskas preču zīmes labi iedibinājušos un ilgstošu labticīgu izmantošanu, ko veic trešā persona, ja minētais īpašnieks jau ilgstoši zinājis par šo izmantošanu, taču nav varējis to novērst.

28 Vispirms ir jākonstatē, ka Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā nav ietverta nekāda jēdziena "akcepts" definīcija, turklāt šis jēdziens nav definēts citos šīs direktīvas pantos. Tāpat šajā normā nav ietvertas nekādas tiešas atsauces uz dalībvalstu tiesībām attiecībā uz šo jēdzienu.

29 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet prasība, ka Savienības tiesību norma, kurā tās satura un piemērošanas jomas noskaidrošanai nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir interpretējama autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (it īpaši skat. 1984. gada 18. janvāra spriedumu lietā 327/82 *Ekro*, *Recueil*, 107. lpp., 11. punkts; 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-287/98 *Linster*, *Recueil*, I-6917. lpp., 43. punkts, un 2010. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-467/08 *Padawan*, Krājums, I-10055. lpp., 32. punkts).

30 Lai gan ir tiesa, ka saskaņā ar Direktīvas 89/104 preambulas trešo apsvērumu "nepieciešams, ka pašlaik būtu vajadzīgs uzsākt dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptverošu tuvināšanu", tomēr šajā direktīvā tiek saskaņotas galvenās materiālo tiesību normas šajā jomā, proti, atbilstoši šim pašam apsvērumam, valstu tiesību normas, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu, un ka šis apsvērums neizslēdz, ka tiek veikta pilnīga šo normu saskaņošana (1998. gada 16. jūlija spriedums lietā C-355/96 *Silhouette International Schmied*, *Recueil*, I-4799. lpp., 23. punkts, un 2003. gada 11. marta spriedums lietā C-40/01 *Ansul*, *Recueil*, I-2439. lpp., 27. punkts).

31 Turklāt Direktīvas 89/104 preambulas septītajā apsvērumā ir atgādināts, ka "mērķu, pēc kuriem tiecas [dalībvalstu tiesību aktu] tuvināšana, sasniegšana prasa, lai apstākļi reģistrētas preču zīmes iegūšanai un paturēšanai visās dalībvalstīs kopumā būtu vienādi". Šīs pašas direktīvas preambulas devītajā apsvērumā ir paredzēts, ka, "lai atvieglotu preču un pakalpojumu brīvu apgrozību [apriti], ir būtiski nodrošināt, lai turpmāk reģistrētās preču zīmes saņemtu vienādu aizsardzību saskaņā ar visu dalībvalstu tiesību sistēmām". Visbeidzot minētās direktīvas preambulas vienpadsmitajā apsvērumā ir noteikts, ka "juridiskās skaidrības dēļ un lai netaisnīgi neierobežotu agrākas preču

zīmes īpašnieka intereses, ir svarīgi nodrošināt, lai pēdējais vairs nevarētu pieprasīt spēkā neesamības atzīšanu, ne arī varētu iebilst pret tādas preču zīmes lietošanu, kas ir vēlāka par viņa paša preču zīmi, kuras lietošanu viņš ir apzināti pieļāvis nozīmīgu laika posmu, ja vien pieteikums par vēlāku preču zīmi nav ticis iesniegts negodprātīgi".

32 Ņemot vērā Direktīvas 89/104 preambulas apsvērumus, Tiesa ir nospriedusi, ka ar Direktīvas 89/104 5.–7. pantu tiek realizēta pilnīga tiesību aktu, kas attiecas uz preču zīmju piešķirtajām tiesībām, saskaņošana un attiecīgi tiek definētas preču zīmju īpašnieku tiesības Savienībā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Silhouette International Schmied*, 25. punkts; 2001. gada 20. novembra spriedumu apvienotajās lietās no C-414/99 līdz C-416/99 *Zino Davidoff* un *Levi Strauss*, *Recueil*, I-8691. lpp., 39. punkts, kā arī 2010. gada 3. jūnija spriedumu lietā C-127/09 *Coty Prestige Lancaster Group*, Krājums, I-4965. lpp., 27. punkts).

33 Līdzīgi no minētajiem apsvērumiem ir jāsecina, ka ar Direktīvas 89/104 9. pantu tiek pilnībā saskaņoti nosacījumi, kādos vēlākas reģistrētas preču zīmes īpašnieks var ierobežojumu akcepta rezultātā saglabāt savas tiesības uz šo preču zīmi, ja identiskas agrākas preču zīmes īpašnieks pieprasa atzīt šo vēlāku preču zīmi par spēkā neesošu vai iebilst pret šīs preču zīmes izmantošanu.

34 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru no Direktīvas 89/104 normām un citstarp tās 9. panta izriet, ka šīs direktīvas mērķis ir vispārējā veidā līdzsvarot preču zīmes īpašnieka intereses saglabāt preču zīmes pamatfunkciju, no vienas puses, un citu uzņēmēju intereses darīt pieejamus apzīmējumus, ar kuriem var apzīmēt viņu preces un pakalpojumus, no otras puses (2006. gada 27. aprīļa spriedums lietā C-145/05 *Levi Strauss*, Krājums, I-3703. lpp., 28. un 29. punkts).

35 Turklāt ir jākonstatē, ka tāds pats jēdziens "akcepts" [latviešu valodas versijā ir "piekrišana"] ir izmantots Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.) 54. panta 1. punktā tādā pašā nozīmē kā Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā.

36 Kopienas preču zīmju tiesiskais regulējums ir autonoma sistēma, ko veido normu kopums ar īpašiem mērķiem un ko piemēro neatkarīgi no visām valstu tiesību sistēmām (skat. 2007. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-238/06 P *Develey*/ITSB, Krājums, I-9375. lpp., 65. punkts, kā arī 2009. gada 16. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-202/08 P un C-208/08 P *American Clothing Associates*/ITSB un ITSB/*American Clothing Associates*, Krājums, I-6933. lpp., 58. punkts).

37 Līdz ar to "akcepts" Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta izpratnē ir Savienības tiesību jēdziens, kura jēgai un tvērumam jābūt identiskam visās dalībvalstīs. Attiecīgi Tiesai ir jāsniedz tam autonoma un vienveidīga interpretācija Savienības tiesību sistēmā.

38 Attiecībā uz pirmā jautājuma b) punktu iesniedzējtiesa norāda, ka, lai gan jēdziens "akcepts" Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta izpratnē ietver situācijas, kurās preču zīmes īpašnieks nevar liegt trešajai personai izmantot identisku preču zīmi, *Anheuser-Busch* un *Budvar* pamata tiesvedības ietvaros esot, apstākļu spiestas, akceptējušas attiecībā viena uz otru vārdiskā apzīmējuma "Budweiser" izmantošanu Apvienotajā Karalistē vairāk nekā trīsdesmit gadu laikā.

39 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tādu jēdzienu nozīme un tvērums, kuriem Savienības tiesībās nav sniegta nekāda definīcija, ir jānoskaidro saskaņā ar to ierasto nozīmi ikdienas valodā, ņemot vērā kontekstu, kādā tie tiek lietoti, un tiesiskā regulējuma, kura daļu tie veido, īstenojamos mērķus (it īpaši skat. 2005. gada 10. marta spriedumu

lietā C-336/03 *easyCar*, Krājums, I-1947. lpp., 21. punkts; 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-549/07 *Wallentin-Hermann*, Krājums, I-11061. lpp., 17. punkts, un 2010. gada 29. jūlija spriedumu lietā C-151/09 *UGT-FSP*, Krājums, I-7591. lpp., 39. punkts).

40 Turklāt Savienības tiesību akta preambula var precizēt tā saturu (skat. 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 76. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Wallentin-Hermann*, 17. punkts).

41 Vispirms ir jākonstatē, ka lielākajā daļā no Direktīvas 89/104 valodu versijām gan tās preambulas vienpadsmitajā apsvērumā, gan tās 9. panta 1. punktā ir izmantots viens un tas pats vārds, lai apzīmētu [jēdzienu] "akcepts". Faktam, ka angļu valodas versijā preambulas vienpadsmitajā apsvērumā ir izmantots vārds "tolerated" un 9. panta 1. punktā — vārdi "acquiesced in" [latviešu valodas versijā direktīvas preambulas vienpadsmitajā apsvērumā ir "pieļaut", bet 9. panta 1. punktā — "akceptēt"], nav nozīmes tādēļ, ka, kā to savos rakstveida apsvērumos norāda Apvienotās Karalistes valdība, vārda "tolerated" izmantošana nenozīmē, ka būtu jāpieņem mazāk ierobežojoša 9. panta 1. punkta interpretācija.

42 Turpinot ir jānorāda, ka vārdam "akceptēt" ikdienas valodā ir vairākas ierastās nozīmes, viena no tām ir "ļaut pastāvēt" vai "netraucēt".

43 Tādējādi "akcepts" atšķiras no Direktīvas 89/104 7. panta 1. punktā paredzētās "piekrišanas", kas ir jāizsaka tādā veidā, kas saprotams kā noteikta griba atteikties no tiesībām (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Zino Davidoff* un *Levi Strauss*, 45. punkts).

44 Kā to ir norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 70. punktā, it īpaši atsaucoties uz Direktīvas 89/104 9. panta dāņu un zviedru valodas versijām, tas, kurš piecieš, izrāda pasivitāti, atturoties veikt savā rīcībā esošus pasākumus, lai novērstu situāciju, kas viņam ir zināma un kas nav noteikti vēlama. Citiem vārdiem sakot, jēdziens "akcepts" nozīmē, ka tas, kurš akceptē, saglabā pasivitāti situācijā, kurā viņam būtu iespēja iebilst.

45 Tātad Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta mērķu dēļ šis jēdziens "akcepts" ir jāinterpretē tādējādi, ka nevar uzskatīt, ka agrākas preču zīmes īpašnieks ir akceptējis savai preču zīmei identiskas vēlākas preču zīmes labi iedibinājušos un ilgstošu labticīgu izmantošanu, ko veic trešā persona un par ko viņš ilgstoši ir zinājis, ja šim agrākas preču zīmes īpašniekam nebija nekādas iespējas iebilst pret šo izmantošanu.

46 Šo interpretāciju apstiprina Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta konteksts, kā arī šīs direktīvas mērķi.

47 Pirmkārt, minētās direktīvas preambulas vienpadsmitajā apsvērumā ir precizēts, ka agrākas preču zīmes īpašniekam nozīmīgu laika posmu ir "apzināti jāpieļauj" par savu preču zīmi vēlākas preču zīmes izmantošana, proti, "ar nodomu", "zinot apstākļus". Šajā pašā apsvērumā ir precizēts, ka nedrīkst "netaisnīgi" ierobežot agrākas preču zīmes īpašnieka intereses. Kā to ir norādījusi ģenerāladvokāte savu apsvērumu 72. punktā, būtu netaisnīgi tiesību zaudēšanas ceļā ierobežot agrākas preču zīmes īpašnieka tiesības pieprasīt vēlākas identiskas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu vai iebilst pret vēlākas identiskas preču zīmes izmantošanu, lai gan viņam nebija iespējas to darīt.

48 Otrkārt, kā tas jau ir norādīts šī sprieduma 34. punktā, Direktīvas Nr. 89/104 mērķis ir līdzsvarot preču zīmes īpašnieka intereses saglabāt šīs preču zīmes pamatfunkciju un citu uzņēmēju intereses darīt pieejamus apzīmējumus, ar kuriem var apzīmēt viņu preces un pakalpojumus. Šis mērķis nozīmē, ka, lai saglabātu šo pamatfunkciju, agrākas preču zīmes īpašniekam šīs direktīvas 9. panta 1. punkta piemērošanas ietvaros ir jāspēj iebilst pret viņa preču zīmei identiskas vēlākas preču zīmes izmantošanu.

49 Ir jāpiebilst, kā to uzsver Eiropas Komisija, ka jebkura darbība administratīvajā procesā vai prasība tiesā, kuras Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā paredzētajā termiņā ir cēlis agrākas preču zīmes īpašnieks, pārtrauc ierobežojumu akcepta rezultāta termiņu.

50 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmā jautājuma a) un b) punktu ir jāatbild, ka akcepts Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta izpratnē ir Savienības tiesību jēdziens un ka nevar uzskatīt, ka agrākas preču zīmes īpašnieks ir akceptējis savai preču zīmei identiskas vēlākas preču zīmes labi iedibinājušos un ilgstošu labticīgu izmantošanu, ko veic trešā persona un par ko viņš ilgstoši ir zinājis, ja šim agrākas preču zīmes īpašniekam nebija nekādas iespējas iebilst pret šo izmantošanu.

Par pirmā jautājuma c) punktu un otro jautājumu

51 Ar sava pirmā jautājuma c) punktu un otro jautājumu, kuri ir jāanalizē kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā paredzētais ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš var sākties, pirms agrākas preču zīmes īpašnieks ir

reģistrējis savu preču zīmi; un ja atbilde ir apstiprinoša, kādi nosacījumi ir nepieciešami, lai sāktos šis ierobežojumu termiņš.

52 Vispirms ir jāatgādina, ka, kā izriet no Direktīvas 89/104 preambulas vienpadsmitā apsvēruma, šīs direktīvas 9. pantā paredzētais noteikums par ierobežojumiem akcepta rezultātā ir paredzēts juridiskās skaidrības [drošības] dēļ.

53 No Direktīvas 89/104 9. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka ir jāīstenojas četriem nosacījumiem, lai agrākai preču zīmes identiskas vai maldinoši līdzīgas vēlākas preču zīmes izmantošanas gadījumā sāktos ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš.

54 Pirmkārt, tā kā minētā 9. panta 1. punktā ir veikta atsauce uz vēlāku "reģistrētu preču zīmi", šīs preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī ir nepieciešamais nosacījums. Tātad, ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš nevar sākties vienkārši no vēlākas preču zīmes izmantošanas brīža, pat ja tās īpašnieks pēc tam veic tās reģistrāciju.

55 Attiecībā uz vēlākas preču zīmes reģistrāciju attiecīgajā dalībvalstī ir jāatgādina, ka Direktīvas 89/104 preambulas piektajā apsvērumā ir precizēts, ka, "tā kā dalībvalstis ir [..] tiesīgas noteikt procesuālos noteikumus attiecībā uz reģistrācijas ceļā iegūtu preču zīmju reģistrāciju, atcelšanu un spēkā neesamību; tā kā tās var, piemēram, noteikt preču zīmju reģistrācijas un spēkā neesamības atzīšanas procedūru veidu, nolemt, vai agrākas tiesības būtu jāizmanto vai nu reģistrācijas procedūrā, vai spēkā neesamības atzīšanas procedūrā, vai abās šajās procedūrās, un, ja tās atļauj, ka agrākas tiesības tiek izmantotas reģistrācijas procedūrā, pieļauj iebildumu procedūru vai *ex officio*

pārbaudes [pārbaudes pēc savas ierosmes] procedūru, vai abas šīs procedūras; tā kā dalībvalstis ir tiesīgas precizēt preču zīmju atcelšanas vai spēkā neesamības sekas".

56 Otrkārt, vēlākas preču zīmes īpašniekam ir labticīgi jāiesniedz pieteikums par tās reģistrāciju.

57 Treškārt, vēlākas preču zīmes īpašniekam ir jāveic savas preču zīmes izmantošana tajā dalībvalstī, kurā tā ir reģistrēta.

58 Ceturtkārt, agrākas preču zīmes īpašniekam ir jāzina par vēlākas preču zīmes reģistrāciju un par šīs preču zīmes izmantošanu pēc tās reģistrācijas.

59 Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamata tiesvedībā ir īstenojušies šie četri nosacījumi, kas nepieciešami, lai sāktos ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš.

60 Pēc šī precizējuma ir jāpiebilst, ka agrākas preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī nav nepieciešamais nosacījums, lai sāktos ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš.

61 Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā ir norādīts, ka "agrāka preču zīme" ir tāda, kā "norādīts [šīs direktīvas] 4. panta 2. punktā". Šīs iepriekš minētās normas izpratnē par agrāku preču zīmi, ja tā nav reģistrēta, var uzskatīt "[..] preču zīmju pieteikumus saskaņā ar to reģistrāciju" un "plaši pazīstamas" preču zīmes, kas paredzētas attiecīgi šīs direktīvas 4. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktā.

62 Tādēļ uz pirmā jautājuma c) punktu un otro jautājumu ir jāatbild, ka agrākas preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī nav nepieciešamais nosacījums, lai sāktos Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā paredzētais ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš. Nepieciešamie nosacījumi, lai sāktos šis ierobežojumu termiņš, kuri ir jāpārbauda valsts tiesai, ir, pirmkārt, vēlākas preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī, otrkārt, fakts, ka šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikums ir iesniegts labticīgi, treškārt, vēlākas preču zīmes īpašnieka veikta savas preču zīmes izmantošana tajā dalībvalstī, kurā tā ir reģistrēta, un, ceturtkārt, agrākas preču zīmes īpašnieka apzināšanās, ka vēlāka preču zīme ir reģistrēta un ka tā tiek izmantota pēc tās reģistrācijas.

Par trešo jautājumu

63 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka agrākas preču zīmes īpašnieks var panākt vēlākas identiskas preču zīmes, kas apzīmē identiskas preces, atzīšanu par spēkā neesošu šo abu preču zīmju vienlaicīgas labticīgas un ilgstošas izmantošanas gadījumā.

64 Vispirms ir jānorāda, ka *Anheuser-Busch* apstrīd šī jautājuma pieņemamību, ciktāl tas balstās uz nepareizu pieņēmumu, saskaņā ar kuru preču zīme "Budweiser" apzīmē gan *Anheuser-Busch*, gan *Budvar* preces. Turklāt *Anheuser-Busch* izmantojot preču zīmi "Budweiser" Apvienotās Karalistes tirgū, turpretim *Budvar* pārdodot savas preces, izmantojot vārdu salikumu "Budweiser Budvar".

65 Tomēr saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, ko valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru pareizību Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums (skat. 2008. gada 16. decembra spriedumu lietā C-210/06 *Cartesio*,

Krājums, I-9641. lpp., 67. punkts; 2010. gada 7. oktobra spriedumu lietā C-515/08 *dos Santos Palhota* u.c., Krājums, I-9133. lpp., 20. punkts, kā arī 2011. gada 5. aprīļa spriedumu lietā C-119/09 *Société fiduciaire nationale d'expertise comptable*, Krājums, I-2551. lpp., 21. punkts).

66 No tā izriet, ka trešais jautājums ir pieņemams.

67 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka Direktīvas 89/104 4. pantā ir definēti papildu atteikuma vai spēkā neesamības pamatojumi konfliktu gadījumā ar agrākām tiesībām. Šī panta 1. punkta a) apakšpunktā tādējādi ir paredzēts, ka reģistrētu preču zīmi var atzīt par spēkā neesošu, ja tā ir identiska ar agrāku preču zīmi, un preces vai pakalpojumi, kam [attiecībā uz kuriem] preču zīmi reģistrē, ir identiski ar precēm vai pakalpojumiem, [attiecībā uz] kuriem tiek aizsargāta agrākā preču zīme.

68 Šajā ziņā Direktīvas 89/104 preambulas desmitajā apsvērumā ir izklāstīts, ka aizsardzība, ko iegūst reģistrēta preču zīme, kuras funkcija jo īpaši ir garantēt preču zīmes kā izcelsmes norādi, ir absolūta identitātes gadījumā starp preču zīmi un apzīmējumu un precēm vai pakalpojumiem.

69 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanas nosacījumi būtībā atbilst nosacījumiem, lai piemērotu šīs pašas direktīvas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kurā ir noteikti apstākļi, kādos preču zīmes īpašnieks var aizliegt trešajām personām izmantot apzīmējumus, kas identiski viņa preču zīmei, attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz kuriem ir reģistrēta minētā preču zīme (2003. gada 20. marta spriedums lietā C-291/00 *LTJ Diffusion*, *Recueil*, I-2799. lpp., 41. punkts).

70 Līdz ar to interpretācija, ko Tiesa sniegusi Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta a) apakšpunktam, attiecas arī uz šīs direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu, jo minētā interpretācija ir transponējama *mutatis mutandis* uz šo iepriekš minēto normu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *LTJ Diffusion*, 43. punkts).

71 No Tiesas judikatūras izriet, ka ekskluzīvās tiesības, ko paredz Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts, tiek piešķirtas, lai preču zīmes īpašniekam ļautu aizsargāt savas īpašās kā šīs preču zīmes īpašnieka intereses, proti, nodrošināt, ka preču zīme var pildīt savas funkcijas, un tāpēc šo tiesību īstenošanai ir jābūt rezervētai gadījumiem, kuros apzīmējuma izmantošana no trešo personu puses kaitē vai varētu kaitēt preču zīmes funkcijām. Šo funkciju vidū ir ne vien preču zīmes pamatfunkcija garantēt patērētājiem preces vai pakalpojuma izcelsmi, bet arī citas tās funkcijas, proti, funkcija garantēt šīs preces vai šī pakalpojuma kvalitāti, kā arī saziņas, investīciju vai reklāmas funkcija (it īpaši skat. 2009. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-487/07 *L'Oréal* u.c., Krājums, I-5185. lpp., 58. punkts, kā arī 2010. gada 23. marta spriedumu apvienotajās lietās no C-236/08 līdz C-238/08 *Google France* un *Google*, Krājums, I-2417. lpp., 77. punkts).

72 Ir jāpiebilst, ka Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā nav izvirzīta prasība, ka, lai piešķirtu absolūto aizsardzību apzīmējuma un preču zīmes, kā arī preču vai pakalpojumu identiskuma gadījumā, ir jābūt pierādījumam, ka sabiedrības apziņā pastāv sajaukšanas iespēja (iepriekš minētais spriedums lietā *LTJ Diffusion*, 49. punkts).

73 Šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa uzdod Tiesai jautājumu par Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta interpretāciju attiecībā uz preču zīmes pamatfunkciju.

74 Šajā kontekstā no iepriekš minētā izriet, ka šī norma ir jāinterpretē tādējādi, ka vēlāku reģistrētu preču zīmi var atzīt par spēkā neesošu, ja tā ir identiska agrākai preču zīmei, ja preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem preču zīme ir reģistrēta, ir identiski tiem, attiecībā uz kuriem tiek aizsargāta agrāka preču zīme, un ja vēlākas preču zīmes izmantošana kaitē vai var kaitēt preču zīmes pamatfunkcijai garantēt patērētājiem preču izcelsmi.

75 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka preču zīmes "Budweiser" izmantošana Apvienotajā Karalistē, ko veic *Budvar*, nekaitē vai nevar kaitēt preču zīmes "Budweiser", kuras īpašniece ir *Anheuser-Busch*, pamatfunkcijai.

76 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka apstākļiem pamata tiesvedībā piemīt izņēmuma raksturs.

77 Pirmkārt, iesniedzējtiesa norāda, ka gan *Anheuser-Busch*, gan *Budvar* pārdod Apvienotajā Karalistē savu alu, izmantojot vārdisko apzīmējumu "Budweiser" vai preču zīmi, kas ietver šo apzīmējumu, gandrīz trīsdesmit gadus pirms to reģistrācijas.

78 Otrkārt, *Anheuser-Busch* un *Budvar* tika atļauts kopīgi un vienlaicīgi reģistrēt savas preču zīmes "Budweiser" pēc *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* sprieduma pieņemšanas 2000. gada februārī.

79 Treškārt, no iesniedzējtiesas lēmuma izriet arī, ka, lai gan *Anheuser-Busch* ir iesniegusi pieteikumu par vārda "Budweiser" kā preču zīmes reģistrāciju Apvienotajā

Karalistē agrāk nekā *Budvar*, katrs no šiem uzņēmumiem no paša sākuma ir labticīgi izmantojis savu preču zīmi "Budweiser".

80 Ceturtkārt, kā tas arī ir norādīts šī sprieduma 10. punktā, iesniedzējtiesa ir konstatējusi, ka, lai gan nosaukumi ir identiski, patērētāji Apvienotajā Karalistē skaidri uztver atšķirību starp *Budvar* un *Anheuser-Busch* alu, jo to garša, cenas un noformējums vienmēr ir bijuši atšķirīgi.

81 Piektkārt, no šo abu preču zīmju līdzāspastāvēšanas Apvienotās Karalistes tirgū izriet, ka, lai gan preču zīmes ir identiskas, *Anheuser-Busch* un *Budvar* alus ir skaidri identificējami kā tādi, ko ražojusi dažādi uzņēmumi.

82 Tādēļ, kā to savos rakstveida apsvērumos pamatoti ir norādījusi Eiropas Komisija, Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā pamata tiesvedībā vienlaicīga labticīga un ilgstoša divu identisku preču zīmju, kas apzīmē identiskas preces, izmantošana nekaitē vai nevar kaitēt preču zīmes pamatfunkcijai garantēt patērētajiem preču vai pakalpojumu izcelsmi.

83 Ir jāpiebilst, ka gadījumā, ja nākotnē ar preču zīmju "Budweiser" izmantošanu saistīsies jebkāda nelabticīga rīcība, šāda situācija attiecīgā gadījumā varētu tikt izvērtēta no tiesību normu negodīgas konkurences jomā viedokļa.

84 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka agrākas preču

zīmes īpašnieks nevar panākt vēlākas identiskas preču zīmes, kas apzīmē identiskas preces, atzīšanu par spēkā neesošu šo abu preču zīmju vienlaicīgas labticīgas un ilgstošas izmantošanas gadījumā tādos apstākļos kā pamata tiesvedībā, kad šī izmantošana nekaitē vai nevar kaitēt preču zīmes pamatfunkcijai garantēt patērētājiem preču vai pakalpojumu izcelsmi.

Par tiesāšanās izdevumiem

85 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 9. panta 1. punkta izpratnē akcepts ir Savienības tiesību jēdziens un nevar uzskatīt, ka agrākas preču zīmes īpašnieks ir akceptējis savai preču zīmei identiskas vēlākas preču zīmes labi iedibinājušos un ilgstošu labticīgu izmantošanu, ko veic trešā persona un par ko viņš ilgstoši ir zinājis, ja šim agrākas preču zīmes īpašniekam nebija nekādas iespējas iebilst pret šo izmantošanu;

2) agrākas preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī nav nepieciešamais nosacījums, lai sāktos Direktīvas 89/104 9. panta 1. punktā paredzētais ierobežojumu akcepta rezultātā termiņš. Nepieciešamie nosacījumi, lai sāktos

šis ierobežojumu termiņš, kuri ir jāpārbauda valsts tiesai, ir, pirmkārt, vēlākas preču zīmes reģistrācija attiecīgajā dalībvalstī, otrkārt, fakts, ka šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikums ir iesniegts labticīgi, treškārt, vēlākas preču zīmes īpašnieka veikta savas preču zīmes izmantošana tajā dalībvalstī, kurā tā ir reģistrēta, un, ceturtkārt, agrākas preču zīmes īpašnieka apzināšanās, ka vēlāka preču zīme ir reģistrēta un ka tā tiek izmantota pēc tās reģistrācijas;

3) Direktīvas 89/104 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka agrākas preču zīmes īpašnieks nevar panākt vēlākas identiskas preču zīmes, kas apzīmē identiskas preces, atzīšanu par spēkā neesošu šo abu preču zīmju vienlaicīgas labticīgas un ilgstošas izmantošanas gadījumā tādos apstākļos kā pamata tiesvedībā, kad šī izmantošana nekaitē vai nevar kaitēt preču zīmes pamatfunkcijai garantēt patērētājiem preču vai pakalpojumu izcelsmi.

[Paraksti]